

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Cypryjska**(Sprawa C-515/14)**

(2015/C 065/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i D. Martin)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nie usunęła ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r. kryterium wieku zawartego w art. 27 ustawy o przejściu na emeryturę [L. 97(I)97], które to kryterium powoduje niezgodność tegoż artykułu z wymienionymi powyżej postanowieniami, gdyż powstrzymuje pracowników od opuszczenia własnego kraju w celu podjęcia pracy najemnej w innym państwie członkowskim lub w instytucji Unii Europejskiej bądź w innej organizacji międzynarodowej oraz z tego względu, że wiąże się ono z nierównym traktowaniem pracowników migrujących, w tym tych, którzy są zatrudnieni w instytucjach Unii Europejskiej lub w innej organizacji międzynarodowej, i urzędników publicznych, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nie usunęła ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r. kryterium wieku zawartego w art. 27 ustawy L. 97(I) 97, które to kryterium powoduje niezgodność tegoż artykułu z wymienionymi powyżej postanowieniami, gdyż powstrzymuje pracowników od opuszczenia własnego kraju w celu podjęcia pracy najemnej w innym państwie członkowskim lub w instytucji Unii Europejskiej bądź w innej organizacji międzynarodowej oraz z tego względu, że wiąże się ono z nierównym traktowaniem pracowników migrujących, w tym tych, którzy są zatrudnieni w instytucjach Unii Europejskiej, i urzędników publicznych, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze. Ustawodawstwo cypryjskie, zwłaszcza art. 27 ustawy o przejściu na emeryturę [L. 97(I)97], wprowadza nierówne traktowanie urzędników administracji krajowej i urzędników, którzy pracują w organizacjach międzynarodowych innego państwa członkowskiego lub w Unii Europejskiej, ponieważ tylko pracownicy, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze, mogą w przypadku przejścia na emeryturę z administracji publicznej powołać się na art. 24 i 25 spornej ustawy i zachować swoje uprawnienia emerytalne, nawet jeśli nie spełniają oni kryterium wieku 45 lub 48 lat. Natomiast pracownicy, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu, nie mogą powołać się na wspomniane artykuły, w związku z czym tracą przysługujące im uprawnienia emerytalne.

Ponadto sporny artykuł ustawy o przejściu na emeryturę stoi na przeszkodzie swobodnemu przepływowi pracowników, ponieważ pozbawia on ich możliwości skumulowania wszystkich okresów składkowych i nie gwarantuje jednolitości kariery zawodowej pracowników migrujących do celów emerytalnych. Ze stosowania tej ustawy wynika, że zatrudniony, który dobrowolnie zrezygnował z urzędu w administracji publicznej Cypru, aby pracować w instytucjach międzynarodowych innego państwa członkowskiego i który nie spełnia w zależności od przypadku kryterium wieku 45 lub 48 lat, otrzymuje tylko odprawę i traci swoje uprawnienia emerytalne zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) ustawy o przejściu na emeryturę, mimo że ma on minimalny okres składkowy wynoszący pięć lat.

Co więcej, ustawa [L. 31(I)/2012], która reguluje tylko przeniesienie uprawnień emerytalnych z i do systemu emerytalnego Unii Europejskiej, nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego uprawnień emerytalnych urzędników, którzy odeszli z administracji publicznej Cypru, aby podjąć służbę w Unii Europejskiej i którzy ostatecznie zdecydowali się nie przenosić takich uprawnień emerytalnych zgodnie z art. 11 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Wspomniani urzędnicy utraciliby swoje uprawnienia emerytalne w przypadku dobrowolnego odejścia z administracji publicznej i jeżeli nie spełniają oni kryterium wieku.

Skarżąca twierdzi także, iż ustawa z 2011 r. o emeryturach urzędników państwowych i rozszerzonego sektora publicznego, w tym lokalnych władz publicznych (przepisy mające ogólne zastosowanie) [L. 113(l)2011], stosuje się tylko do nowo zatrudnionych urzędników, którzy obejmują służbę w dniu 1 października 2011 r., dniu wejścia w życie wymienionej powyżej ustawy, lub w późniejszym momencie, tak że kryterium wieku nadal znajduje zastosowanie do wszystkich, którzy podlegają ustawie o przejściu na emeryturę [L. 97(l)1997].

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 19 listopada 2014 r. – Sparkasse Allgäu/Finanzamt Kempten**

(Sprawa C-522/14)

(2015/C 065/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sparkasse Allgäu

Strona pozwana: Finanzamt Kempten

Pytania prejudycjalne

Czy swoboda przedsiębiorczości (art. 49 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dawny art. 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) stoi na przeszkodzie uregulowaniu w państwie członkowskim, zgodnie z którym instytucja kredytowa z siedzibą w kraju w wypadku śmierci spadkodawcy będącego rezydentem jest zobowiązana do zawiadomienia urzędu skarbowego właściwego w kraju dla podatków od spadków także o jego składnikach majątkowych przechowywanych lub zarządzanych przez niesamodzielną oddział tej instytucji kredytowej w innym państwie członkowskim, jeżeli w tym innym państwie członkowskim nie istnieje porównywalny obowiązek zawiadomienia, a instytucje kredytowe są tam objęte tajemnicą bankową, której naruszenie zagrożone jest sankcjami karnymi?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 24 listopada 2014 r. – YARA Brunsbüttel przeciwko Hauptzollamt Itzehoe**

(Sprawa C-529/14)

(2015/C 065/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YARA Brunsbüttel GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Itzehoe

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 dyrektywy 2003/96/WE⁽¹⁾ sprzeciwia się ustanowieniu przez państwo członkowskie zwolnienia podatkowego dla takich produktów energetycznych, które są wykorzystywane do termicznej obróbki gazów odpadowych, czy też dyrektywa ta nie ma zastosowania do tych produktów energetycznych zgodnie z jej art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie z uwagi na to, że wykorzystywanie do termicznej obróbki gazów odpadowych jest wykorzystywaniem innym niż wykorzystywanie jako paliwo silnikowe lub paliwo do ogrzewania i w związku z tym chodzi w ich przypadku o produkty energetyczne podwójnego zastosowania w rozumieniu tego przepisu?